

R.M. Mc Cheyne

CHRISTUS' STILZWIJGEN ONDER HET LIJDEN

Als dezelve geëist werd, toen werd Hij verdrukt, doch Hij deed Zijn mond niet open; als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open. (Jesaja 53 : 7)

Wanneer de Joodse priesters het tedere lam naar de tempel voerden om het te slachten, verzette het zich niet, deed het geen klaagtonen horen. Zo ook wanneer de herder het schaap zijn sneeuw witte vlokken ontnemt, dan spartelt het niet tegen, dan klaagt het niet. Zo ook, toen God Zijn eigen Zoon voor ons allen in de dood overgaf, verzette ook Deze zich niet, uitte ook Hij geen klaagtonen. Toen dat zachte Lam Gods naar de slachtbank werd geleid, hoorde men geen gemor uit Zijn mond. Toen de vier krijgsmensen Zijn klederen onder elkander verdeelden, en het lot wierpen over Zijn gewaad, toen deze wrede scheerders het Schaap beroofden van Zijn sneeuw witte vlekken, was Hij stom, deed Hij Zijn mond niet open.

Toen Hij verdrukt en geplaagd werd door de mensen, antwoordde Hij niet één woord. Hij werd verdrukt en geplaagd van God - Hij morde niet. Het behaagde de Heere Hem te verbrijzelen. Hij heeft Hem bitterlijk bedroefd. Hij werd geplaagd, van God geslagen en verdrukt. Nochtans sprak Hij geen woord tegen. Hij zei niet tot Zijn Vader: *Rechtvaardige Vader, dit is onrechtvaardig. Waarom zou Ik lijden voor zonden, welke Ik niet heb begaan? Heere, U weet, dat Ik zonder vlek of rimpel ben, U weet dat Ik geen zonde heb gekend, en dat er geen bedrog in Mijn mond is gevonden.* Hij werd verdrukt en geplaagd beide van God en mensen; nochtans deed Hij Zijn mond niet open. „Gelijk een lam werd Hij ter slachting geleid, en gelijk een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open.”

Lering. *Christus zweeg stil onder al Zijn lijden.*

- I. Vooreerst: het feit, dat Christus inderdaad stilzweeg onder Zijn lijden;
- II. ten tweede, waarom Hij stilzweeg;
- III. ten derde, hoe dit ons wordt voorgesteld in des Heeren Avondmaal.

1. *Het, feit dat Christus stilzweeg onder Zijn lijden.*

1. Hij zweeg stil tegenover de mensen. Hij werd verdrukt en geplaagd door de handen van de boze mensen; nochtans heeft Hij zich tegenover de mensen niet gerechtvaardigd. Dit werd bewaarheid bij Zijn gevangenneming. Jezus was in de hof Gethsémané, en het was nacht toen een grote bende op Hem afkwam, met lantaarns en fakkels, met stokken en zwaarden. En vluchtte Jezus? Nee. Bood Hij tegenstand? Nee. Zijn discipelen zeiden: „Zullen wij met het zwaard slaan?” (Luk. 22 : 49) en Petrus maakte werkelijk van zijn zwaard gebruik. Maar Jezus verbood het hun. Hij had twaalf legioenen engelen te Zijner hulp kunnen roepen. Hij had hun de adem kunnen ontnemen, en hen dood doen ter aarde storten. Maar nee, Hij zei: „Dit is uwe ure en de macht van de duisternis.” (Luk. 22 : 53). „De drinkbeker, die Mij de Vader te drinken geeft, zou Ik die niet drinken?” (Joh. 18 : 11). „Als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open.”

2. Dit is waar ten opzichte van Zijn verhoor voor Kájafas. Men had Jezus in de hof gebonden, en Hem weggevoerd naar het paleis van Kájafas, de hogepriester. Overpriesters, ouderlingen en schriftgeleerden zaten daar neer om het Lam Gods al spottende te ondervragen. Vele valse getuigen traden tegen Hem op. Verantwoordde Hij Zich? nee, Hij antwoordde niet één woord. En de hogepriester stond op in hun midden en zei: „Antwoordt u niets?” (Matth. 26 : 62) maar Hij zweeg stil, en antwoordde niets. Hij werd weggeleid gelijk een lam; weggeleid naar de slachtbank; „en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open.”

Dit is ook bewaarheid in Zijn verhoor voor Pilatus. Van Kájafas leidde men Hem weg naar de Romeinse stadhouder. „En de overpriesters beschuldigden Hem van vele zaken. Maar Hij antwoordde niets. En Pilatus vroeg Hem wederom, zeggende: Antwoordt u niet? Zie hoeveel zaken zij tegen u getuigen! En Jezus heeft niet meer geantwoord, zodat Pilatus zich verwonderde.” (Markus 15 : 3–5). Ach, de blinde Romein wist niet dat Jezus het Lam Gods was, dragende de zonden van velen. Pilatus zond Hem verder naar Herodes. Herodes ondervraagde Hem, de Joden beschuldigden Hem heftig, de soldaten van Herodes bespotten Hem; nochtans staat er geschreven: „Hij antwoordde hem niets.” (Luk. 23 : 9) Nochtans bleef Hij het zwijgende Lam. Herodes zond Hem wederom naar Pilatus, en toen nu Pilatus neerzat op zijn rechterstoel, verklaarde hij: „Ik heb in deze mens geen schuld gevonden.” (Luk. 23 : 14). „Hij nam water en waste de handen voor de schare, zeggende: Ik ben onschuldig aan het bloed dezes Rechtvaardigen.” (Matth. 27 : 24). En toch sprak hij het vonnis over Hem uit, dat Hij zou gekruisigd worden! En riep nu Jezus over het Hem aangedaan onrecht? Riep Hij: *Ik sta voor de rechterstoel des Keizers; Ik beroep Mij op de Keizer?* Nee. „Als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open.”

Aan het kruis hangende, werd Hij van de mensen verdrukt en geplaagd. De voorbijgangers schudden hun hoofden over Hem, en zeiden: „Kom af van het kruis.” (Matth. 27 : 40). De priesters insgelijks lasterden Hem, Hem bespottende als een die van God verworpen was. Ook de moordenaars verweten Hem hetzelfde, terwijl alles drie

uren lang in dikke duisternis gedompeld was. En klaagde Hij? Nee. Hij gevoelde dat het waarheid was, dat Hij van Zijn God was verlaten. Hij antwoordde niet één woord. „Als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open.”

3. Maar Christus zweeg ook stil tegen God onder Zijn lijden. Ziet Hem in de hof, ziet Hem hoe Hij daar werd verbrijzeld, toen „Zijn zweet werd gelijk grote druppelen bloeds, die op de aarde afliepen.” (Luk. 22 : 44). Daar zette God de beker Zijner gramschap voor Hem neer, om Hem te doen zien wat Hij drinken zou. Hij had kunnen zeggen: Deze beker is niet voor Mij; laat die ledigen door diegenen, welke die gevuld hebben door hun zonden. Maar nee; alleen vraagt Hij of de beker niet kan voorbijgaan: „Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze drinkbeker van Mij voorbijgaan.” (Matth. 26 : 42). Het gebed is het geroep van iemand, die gevoelt dat hij geen recht heeft om te eisen. Indien Hij gezien had dat het onrechtvaardig was Hem zulk een drinkbeker te geven, dan zou Hij gezegd hebben: Rechtvaardige Vader, deze drinkbeker is niet voor Mij. Zou de Rechter van de ganse aarde geen recht doen? Maar nee. Hij is zich bewust dat het rechtvaardig is, indien de Vader het alzo wil. Voor de tweede maal bidt Hij; zeggende: „Indien deze drinkbeker van Mij niet kan voorbijgaan, tenzij dat Ik hem drinke, Uw wil geschiede.” (Matth. 26 : 42). Hij stemt toe dat het rechtvaardig in God is Hem zulk een beker te drinken te geven. Hij is het Lam Gods. „Als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open.”

Ziet Hem aan het kruis. Daar verborg God Zijn aangezicht voor Hem. Drie uren lang weigerde de zon haar licht te laten schijnen op dat kruis – duisternis was over het land. Maar nog zwarter was de duisternis, die over de ziel des Verlossers lag uitgespreid. Het aangezicht van God weigerde Zijn Zoon te beschijnen. En noemde Hij dat onrechtvaardig? Nee. Hij zei: „Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.” (Luk. 23 : 34). Hij zei: „Heden zult Gij met Mij in het Paradijs zijn.” (Luk. 23 : 43). Om-trent de negende ure riep Hij: „Eli, Eli, lama sabachthani!” (Matth. 27 : 46) Welke woorden nochtans geen murmuring bevatten, maar bewijzen zijn van de hevige angst zijner ziel. Wederom zei Hij: „Mij dorst.” (Joh. 19 : 28). En nogmaals opende Hij zijn mond, en riep: „Het is volbracht,” (Joh. 19 : 30) waarop Hij met de uitroep: „Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn Geest!” (Luk. 23 : 46) het hoofd buigende, de geest gaf. Ziedaar, alle woorden door Jezus aan het kruis gesproken. Hij riep niet: Waarom ben Ik hier; Ik, de Heere der heerlijkheid? Waarom moet Ik hier hangen tussen hemel en aarde? Rechtvaardige Vader, Ik heb nimmer gezondigd, Ik was steeds heilig, zonder smet en zonder rimpel; waarom moet Ik aldus lijden? Maar nee. Hij was stil onder al Zijn lijden, zowel tegenover God als tegen de mensen. „Als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open.”

II. *Waarom zweeg Christus stil onder Zijn lijden?*

1. Omdat Hij wist dat Zijn lijden oneindig rechtvaardig was. Wanneer iemand een verhoor ondergaat, wanneer hij beschuldigd wordt, als daar getuigen tegen hem worden

gehoord, en hij veroordeeld wordt, en hij is inderdaad schuldig aan de hem ten laste gelegde feiten, dan zwijgt hij stil, omdat hij zeggen moet: *Ik heb het alles verdiend*. Indien hij nog enig gevoel van recht in zijn binnenste heeft, dan zal hij toestemmen in het oordeel van de rechter en van zijn geweten, hij zal niet één woord antwoorden, hij voelt dat zijn veroordeling billijk en rechtvaardig is, en dat doet hem verstommen. Zo ook was het met Christus. Christus had een oneindig gevoel van recht; vandaar ook antwoordde Hij niet één woord, noch op de beschuldigingen van mensen, noch tegenover de verbrijzeling onder de toorn van God. Hij was het zwijgende Lam.

Vraag. *Hoe kon het rechtvaardig zijn dat Christus moest lijden, indien Hij niet had gedaan waarvan men Hem beschuldigde?*

Antwoord. Het is zo, Hij was heilig. Hij was de Zoon van God; oneindig heilig. Toen Hij mens werd, was Hij niettemin „de Heilige;” (Luk. 1 : 35). Zijn gehele leven door was Hij heilig, onnozelen, onbesmet, afgescheiden van de zondaren, en in Zijn dood was Hij een Lam, zonder vlek of rimpel. En nochtans werd Hij in de plaats van de zondaren gesteld. „Dien, die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde gemaakt voor ons.” (2 Kor. 5 : 21). Hij, de Zoon van de gezegende God, is een vloek geworden voor ons. De smadingen dergenen, die God smaden, zijn op Hem gevallen. Hij stond in de plaats van de godslasteraars, van de vraten, van de wijnzuipers, van de bedriegers, van de dieven, van de moordenaars, dergenen die verdoemelijk zijn voor God; bijgevolg was het volkomen rechtvaardig dat al het lijden, hetwelk deze zondaars hadden verdiend, op Hem viel, en daarom ook, toen Hij werd beschuldigd en veroordeeld, deed Hij Zijn mond niet open. „Als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, also deed Hij Zijn mond niet open.” Bent u één geworden met Christus? Dan is er ook voor u een sterke vertroosting. Indien het rechtvaardig was dat Christus moest lijden, dan is het niet rechtvaardig dat u zou lijden. Hij zweeg stil en opende Zijn mond niet, toen de toorn van God over Hem werd uitgestort. Maar o, Hij zou luid roepen, indien de toorn van God over ge uitgestort werd. U bent reeds veroordeeld geworden. U bent reeds met vuisten geslagen en in het aangezicht gespogen. U bent reeds verbrijzeld geworden onder de toorn van God. U zult in eeuwigheid niets meer te lijden hebben. „Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het die rechtvaardig maakt. Wie is het die verdoemt? Christus is het die gestorven is.” (Rom. 8 : 33, 34).

2. Omdat Hij Zijn aandeel in het verbond wilde vervullen. Eer de wereld was, was Hij reeds in een verbond getreden met Zijn Vader, dat Hij staan zou als de Plaatsbekleder van de zondaren; daarom ook, toen Hij kwam om te lijden, was Hij gebonden door Zijn eigen rechtvaardigheid, en Hij zette Zijn aangezicht als een keisteen. Wanneer een zwak mens op zich neemt een ander een moeilijke dienst te bewijzen, dan heeft hij dikwijls, reeds voordat hij begint, daarover veel beweging en ophief. Maar komen de moeilijkheden daar, dan bezwijkt zijn moed, en hij breekt zijn woord. Niet alzo de Zoon van God. Hij had gezworen dat Hij de vloek zou dragen, die op de zondaren rustte. Hij had zich met ede verbonden aan Zijn Vader, dat Hij hun Jonas zou zijn, dat Hij zich zou laten dompelen in de oceaan van de toorn van God: „Neem Mij, sprak Hij, en werp Mij in die zee van toorn.” En toen nu de golven en de baren over Zijn hoofd rolden, riep of

morde hij niet. Zijn aangezicht was onbewegelijk als een rots. Hij had eens gezworen bij Zijn heiligheid, en Hij wilde die eed niet breken. Hij wilde niet veranderen wat uit Zijn mond was uitgegaan. „Als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open.”

Een woord tot ontwaakte zielen.

Betrouw op Jezus als een Zaligmaker. Hij is al uw vertrouwen waardig. Indien ik u had gezegd dat de Zoon van God ondernomen had in de plaats van zondaren te lijden, dan voorzeker moest dat u reeds vrede geven; want indien Hij iets onderneemt, zal Hij het ook voltooien. Maar wij zijn gezonden om u te zeggen dat Hij hetgeen Hij heeft ondernomen ook heeft volbracht. Hij is een getrouwe Zaligmaker, die Zijn verbond niet laat varen. Komt en ziet op dat zwijgende Lam. Ziet Hem heenvoeren van de hof naar Kájafas, van Kájafas naar Pilatus, van Pilatus naar Herodes, van Herodes wederom naar Pilatus, van Pilatus naar Golgótha. Ziet Hem dat zware kruishout torsen, ziet Hem gebukt onder de last van toorn van God. En nochtans mort Hij niet. Hij zegt niet: Vader, deze zonden zijn de Mijne niet. Nee. Hij blijft getrouw aan Zijn woord. „Als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open.” En waarmede beantwoordt u dit alles? U zegt: ik durf het niet geloven. Heeft Hij dat dan aan u verdiend, dat u Hem een leugenaar zou noemen? Hij, die God niet gelooft, heeft Hem tot een leugenaar gemaakt.

3. Omdat Hij de liefde Zelf is. Het was liefde tot verloren gaande zondaren, waardoor de Zoon van God met Zijn Vader in een verbond trad om in hun plaats de toorn te dragen. Het was dezelfde liefde in Zijn binnenste, waardoor Hij het verbond hield, hetwelk Hij had gemaakt. O, liefde was het, die Zijn tong bond. De koorden, waarmede de soldaten Hem bonden, waren dik en sterk, maar o, de koorden Zijner liefde waren nog veel sterker. De nagels, waarmede Zijn handen en voeten werden doorboord, hechtten Hem zeer vast aan het bloedige kruis. Maar o, Zijn liefde was de sterkste nagel – zij was sterker dan de dood. Toen de Joden Hem beschuldigden en Hij niet één woord antwoordde, was het liefde tot de zondaren, die Hem deed zwijgen. Toen Herodes Hem ondervraagde en Pilatus Hem veroordeelde, zei Zijn voor het lijden sidderende menselijke natuur: *Ik ben niet schuldig*. Maar o, Zijn liefde zei: *Ja, Ik ben schuldig aan alles*.

Toen Zijn Vader Hem in de hof en aan het kruis verbrijzelde onder het ontzettend gewicht van de hevige doodstrijd; toen de eeuwige toorn van de eeuwige God in die drie uren van doodsangst als een berg op Zijn hoofd werd gestapeld, toen Zijn gezegend hoofd door die zware last werd terneer gebogen, zei Zijn daarvoor terugschrikkende menselijke natuur, maar in zichzelf: *Ik heb nimmer gezondigd, deze toorn is niet voor Mij; ik moest die niet dragen*. Maar o, Zijn liefde sprak: *óf Ik óf Mijn volk moet die dragen; Ik zal hem voor hen dragen*.

Gelovigen, ziet hoe lief Hij u gehad heeft! Voorzeker, deze liefde was sterker dan de dood. Een vloed van toorn zou deze liefde niet hebben kunnen uitblussen. Kunt u de druppelen van de oceaan tellen? Dan kunt u ook de diepte peilen van Zijn liefde jegens u. Kunt u de afstand meten tussen de hoogste troon in de hemel en de diepste bodem

van de hel? Ziedaar de maat Zijner liefde tot u.

Enigen van u durven niet in Jezus geloven. Ach, is dat de wijze waarop u de liefde vergeldt, welke het zwijgende Lam Gods u heeft bewezen? Hij wilde niet antwoorden toen Hij werd beschuldigd. Hij wilde niet tegenspreken toen Hij werd veroordeeld. Toen God Zijn toorn over Hem uitstortte, beriep Hij zich niet op Zijn Goddelijke zuiverheid, maar droeg gewillig die toorn, opdat een iegelijk zondaar, die op Hem zou neerzien, vrij zou kunnen heengaan. En nochtans wilt u niet zien op dit Lam Gods. O, u grieft Hem diep, en kruisigt Hem andermaal.

4. Hij zweeg stil, omdat Hij de eer zocht van Zijn Vader. Ik heb meermalen getracht u aan te tonen, dat God meer verheerlijkt wordt wanneer de zonde in Zijn eigen Zoon wordt gestraft, dan wanneer zij gestraft wordt in de arme aardwormen, die dezelve hebben bedreven. Indien de zondaars hun eigen zonden dragen, dan moeten zij eeuwig lijden, zodat aan de gerechtigheid Gods in eeuwigheid niet zal zijn voldaan. Zij zullen immer meer te lijden hebben, en God zal nimmer ten volle in hen verheerlijkt zijn. Maar wanneer Christus lijdt in de plaats van een zondaar, dan is God ineens voldaan. Hij is oneindig verheerlijkt. Dit nu wist Christus volkomen. Hij kwam om Zijn Vader te verheerlijken. „Ik ben uit de hemel neergedaald, niet opdat Ik Mijn wil zou doen, maar de wil desgenen, die Mij gezonden heeft.” (Joh. 6 : 38). Daarom ook was Hij stom, opdat God meer verheerlijkt zou worden in het volbrachte lijden van Zijn eigen Zoon, dan in de eeuwige smarten van de zondaars. „O diepte des rijkdoms, beide van de wijsheid en van de kennis Gods! hoe ondoorzoekelijk zijn Zijn oordelen, en onnaspeurlijk Zijne wegen!” (Rom. 11 : 33). Daarom ook sprak Hij: „Ik heb lust, o Mijn God! om Uw welbehagen te doen. En Uw wet is in het midden Mijns ingewands.” (Psalm 40 : 9). Daarom ook was Hij zo begerig om op te gaan naar Jeruzalem.

Een woord tot ontwaakte zielen. – Sommigen van u weigeren te geloven omdat zij vrezen de heerlijkheid Gods te zullen bezoedelen. U vreest, dat het met de heerlijkheid van een zo zuiver en heilig God niet kan bestaan u genade en vrede te schenken. Bent u wijzer dan Christus? Christus vreesde, dat God minder heerlijkheid hebben zou, indien het aan zondaars werd toegelaten hun eigen zonden te dragen, omdat de oneindige rechtvaardigheid Gods door hun lijden in eeuwigheid niet zou kunnen voldaan worden. Daarom was Hij als stom onder de toorn van God, opdat door Zijn oneindig lijden aan die gerechtigheid ten volle zou worden genoeg gedaan. Wees wijs, ik smeed het u; God is meer verheerlijkt door uw lijden in Christus, dan door uw eigen lijden in de hel. Het zal veel meer eer voor God zijn, wanneer ge u overgeeft aan dat bloedende, zwijgende Lam Gods, dan wanneer u de toorn van God tot in alle eeuwigheid zou moeten dragen. Geeft eer aan de Heere, voordat ge uw voeten zou stoten aan de schemerende bergen.

III. *In het gebroken brood zien wij het beeld van het zwijgende lijden van Christus.*

Mijne vrienden, heden plaats ik voor uw ogen de duidelijkste en eenvoudigste schildering van het stille lijden van Jezus Christus, het Lam Gods. In de nacht, in welke Hij verraden werd, nam Hij brood. Waarom brood?

Iste. Om de duidelijkheid en algemeenheid van dit beeld. Hij nam geen zilver, of

goud, of juwelen, om Zijn lichaam voor te stellen. Maar brood, eenvoudig, wezenlijk brood, om u te tonen dat Hij, komende om in de plaats van de zondaren te staan, niet kwam in Zijn oorspronkelijke heerlijkheid, met van zijn Vaders engelen. Hij heeft niet de natuur van de engelen aangenomen - Hij is mens geworden.

2e. Hij koos daartoe brood, om u te tonen dat Hij stom was, dat Hij Zijn mond niet opendeed. Wanneer ik het brood breek, dan biedt het geen weerstand, het klaagt niet daarover, het buigt onder mijn hand. Zo was het ook met Christus, Hij verzette zich niet, Hij behaagde Zich niet, Hij boog Zich onder de oneindige gerechtigheid Gods. „Als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open.”

Sommigen van u geloven niet. U stemt niet toe, dat dit zwijgende Lam een schuldoffer zou zijn voor uw ziel. Of u voelt geen behoefte aan Hem, Of u hebt geen geloof om op Hem te zien. Maar indien u niet werkelijk op Hem ziet, bent dan toch niet zo roekeloos, zo onbeschaamd, zo met uzelf in strijd dat u dit brood zou eten en deze wijn zou drinken.

Sommigen van u geloven in het zwijgende Lam van God. U zegt: ‘Het was mijn zonde, die zo loodzwaar op Zijn hart drukte. Mijn zonden waren de doornen, die Zijn voorhoofd doorwonden. Mijn zonden waren de nagelen, die Zijn handen en voeten doorboorden. Mijn zonden waren de speer, waarmee Zijn hart doorstoken werd. Hij heeft mij liefgehad, en heeft Zichzelf voor mij overgegeven.’

Komt dan, treedt toe tot het gebroken brood en de vergoten wijn, wordt daarmee gevoed, eigent uzelf Christus daarin toe. En als u de tekenen eet van het zwijgende Lam Gods, doet het ter Zijner gedachtenis.

Dundee, 1837. (Avondmaalspreek).